

РЕШЕНИЕ

№ 39157

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7970** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Е. Х. Б. срещу Заповед № ГРАМ-718 от 10.07.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към Отдел Пътна Полиция СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Моли ЗПАМ да бъде отменена.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 10.07.2025 г. на Б. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца, поради това, че на същата дата отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества и техните аналози.

На лицето е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ /л. 11/ за това, че на същата дата около 12:50 ч. отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества и техните аналози.

Приложен е талон за изследване /л. 14/.

Представени са заповеди за компетентност /л. 17 и сл.; л. 26/.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в приложимата редакция, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на

службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От събраните писмени доказателства – АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП – безспорно се установява, че Б. е управлявал МПС и е отказал да бъде тестван за наркотици.

Действително, както процесуалният представител твърди, няма как при издаване на ЗПАМ административният орган да е знаел, че лицето ще откаже и кръвна проба. Съгл. трайната съдебна практика, обаче, е достатъчен само единият отказ, за да бъде съставена ЗПАМ /така Решение № 12245 от 13.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9208/2017 г./ В., няма доказателства водачът впоследствие да е дал кръвна проба за изследване, макар да му е издаден талон за изследване.

Доказателствената сила на АУАН не е оборена от жалбоподателя, поради което и наложената ПАМ се явява законосъобразна. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката, в случая в АУАН.

Предмет на настоящото дело не е административно-наказателната отговорност на лицето, а предпоставките за налагане на ПАМ. Административният орган в условията на обвързана компетентност при съставен АУАН е длъжен да издаде заповед за налагане на ПАМ съгл. чл. 171 от ЗДвП, което в случая е направено.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата от 200 лева юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 200 до 300 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Х. Б. срещу Заповед № ГРАМ-718 от 10.07.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към Отдел Пътна Полиция СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Е. Х. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: